

קולנוע

סרטים

מול

בית השימוש

הלו ארבלה (הוד, תל-אביב; איטליה) יום אחד באים פועלים ושמים מיבנה מפואר מול פתח בית-המלון. כל האורחים ממחרים לעזוב. הם לא מוכנים להתגורר מול בית-שימוש ציבורי. השנה היא שנת 1928. מי פותר את הבעיות? ארבלה. היא נכנסת למלון, מרימה טלפון לידיה ואומרת לו בקולי קולות: "הלו בניטי (מוסוליני)! כן, ראיתי את בית-השימוש, הוא נהדר." וכך, הידיד לא מבין על מה היא מדברת, אבל בעלי המלון מבינים היטב. הם רצים אליה, נותנים לה הרבה שטרות מרשרשים, ובזכות זה היא מרשה להם להרוס את בית-השימוש. רק מאוחר יותר יודע להם שאין לה שום קשר לא עם מוסוליני ולא עם בית-השימוש שלו.

זוהי אחת הדרכים המיוחדות שיש ל-ארבלה, בת האצילים היפופיה והענייה, להרוויח כספים. שאר הדרכים פחות מקוריות מהראשונה, אבל כולן די משעשעות.

החשיפה

מפע אל תוך הלידה (פריז, תל-אביב; ארצות-הברית) כבודו של אינזל במ-קומו מונח, וכבודו של הבמאי סידני לומט מונח בודאי באותו מקום. אלא שאת הסרט שנעשה באשמת שניהם קשה מאוד לראות. יש בו ארבעה גיבורים, החושפים את גפשותיהם האומללות, איש לפי תורו. קודם האמא. היא נרקומנית. היא בודדה. "אין לי ידידים", היא אומרת, "אף פעם לא היו לי." ואחר היא מספרת על עברה. על החיים הי-שלמים מלאי-האמונה במינור שאבדו לה כשנישאה לשחקן מצליח. היא גומרת את החשיפה הזאת ונעלמת. מופיע האבא הי-קמץ ומספר מדוע הוא קמץ. כשהוא גומר הוא הולך למירפסת, ובא האח הגדול ומספר על השאיפות שלו שלא הצליחו, ובסוף, לפי התור, שופך את עצמו גם האח הקטן.

קשה לסבול בקולנוע את המנוולוגים הי-ארוכים הללו, המלאים משפטים כמו: "מדוע בערפל כל הקולות נשמעים עצובים?" קשה לסבול את האמא (קתרין הפבורן), הצריכה להיות עצבנית, ומצליחה להיות מעצבנת. היא מחבקת את הבן שלה, צוחקת, בוכה ונותנת כל-כך הרבה מיסחק על כל-כך מעט טקסט. קשה לסבול את המכות הקלאסיות, שהגיבורים הוועמים מכים על שולחן-האוכל. בקיצור, קשה לסבול את הסרט הזה.

כוכבים

חזיות בלי חזה

וכובעים בלי ראש

הן הלכו למספרות. הן צבעו את השיער שלהן פסטי-פסים. הן יישרו אותן, עם תומי-רים מיוחדים, ואחר כך סילסלו אותן עם תומרים מיוחדים, ואחר-כך קנו להן פיאות כדי לכסות את מה שיצא מזה. והן לא יודעות שכל זה לשווא. כי השנה הן תחבוש-נה כובעים. מי אמר? איזורה אמרה.

האמת היא שאיזורה דנקין, הרקדנית המפורסמת של תחילת המאה, האשה ש-המציאה את האהבה החושפית, או לפחות השתמשה בה באופן די יסודי, לא אמרה הרבה על לבוש.

אבל למי זה איכפת? איך ימכרו היום כובעים אם לא ילבישו אותם על ווגסה רדגרייב, המגלמת את דמותה בסרט איזורה. הנה, למשל, יש עדויות חותכות, של זקנים שנשבעו על כך לפני קברו, שאיזורה רה הגדולה לבשה בחזרה-המיתות שלה רק את מה שנתן לה האל הטוב.

או קחו, למשל, את החזייה. הדבר הזה שפעם שמו על המקום שפעם היה בו מה שנקרא חזה. לטוויגי ולחברותיה נדמה שהן המציאו את חוסר-החזה וחוסר-החזייה. ובכן, שלא ישלו עצמן. איזורה המציאה לפנייהן המצאה או לא המצאה, מתכנית החזיות כבר תיכננו סידרה שלימה של חזיות נוסח איזורה, ומי שיסתכל מתחת לשמלות, יוכל לראות איך לובשים אותן.

לכן, אי אפשר להבטיח שום דבר בקשר לכובעים. לא ברור אם איזורה חבשה אותם או לא חבשה אותם. דבר אחד ברור, שווגסה רדגרייב תחבוש אותם בסרט, ושגם הנושים כולן תעשינה זאת.

ובכן, כיוון שתחבושנה, בודאי יעיניין

ונסה רדגרייב כאיזורה דנקין
למה שער?

את הנשים לדעת גם מה תחבושנה. ובכן ז-די פשוט. אפשרות (1) היא של כובע מוס-לין, רחב שוליים, עשוי ממש, ומוקף שוש-נים מלאכותיות. אפשרות שנייה (2) עו-יותר מרשימה, למרות שאין בה שושני-שוב כובע רחב שוליים, מכוסה בזרי נוצני-אמיתיות. ולימות הגשמים. (3) מגבעת לב-קשורה אל הצוואר בסרט נשי ורך, ולימו-השלגים. (4) ההשפעה הרוסית האחרו-השביאה עימה וורשקה מהטיול האחרו-לסיביר, טורבן מפרוזה המכסה את הראש

במדינה

עיתונות

פעולת-תגמול

אמיר אופנר הוא הכתב הישראלי של העיתון האמריקאי כריסצ'ן סייאנס מוניטור ושל רשת עיתוני שפרינגר בגרמניה. לאחר ההתקפה על מטוס אל-על בציריך, ביקש סוכנו של אופנר בירושלים להעביר לעיתוניו בחו"ל ידיעה, ממנה השתמע כי ישראל עומדת לבצע פעולת-תגמול. אנשי הצנזורה הירושלמית פסלו, כמובן, את אותו חלק של הידיעה. אופנר, ששמע על כך, הבין כי הצנזורה הישראלית פסלה את כל הידיעה. הוא הת-פרץ אל משרדי הצנזורה בתל-אביב כש-פניו אדומים מכעס: "צוציקים! אתם תלמדו אותי מה זה ביטחון? אתם עוד צריכים ללכת לבית-ספר."

בועמו נקט אופנר עצמו בפעולת-תגמול נגד הצנזורה, הפך כמה כסאות במשרדה. **כמו אייבמן**. מאמציהם של עובדי הצנזורה להרגיע את אופנר עלו בתוהו. רק כשאימו להועיק למקום משטרה-צבאית, נרגע. אולם כשהסבירו לו העובדים כי "אנו ממלאים רק אחרי הוראות!" הטיח אופנר בפניהם: "גם אייבמן מילא רק הוראות!" הוא הפע לצלצל במקום לצנזור הראשי. אלא שלאחר העלכון שהטיח בהם, סירבו עובדי הצנזורה לאפשר לו להשתמש ב-טלפון במשרדה. במקום החל מירוח בין הטלפונים.

"מה זה לא נותנים לי לטלפון?" צעק אופנר, "מהמיסים שלי בנו את המדינה!" נימוק זה, וההתקלות הגדולה במקום, שכנעו את אחד העובדים לאפשר לנציג העיתונים החשובים לטלפן לצנזור הראשי. זה הורה להעביר את הידיעה כפי שנמסרה. רק אז הבין אופנר שנפל קרבן לאי-הבנה בינו לבין עובדו בירושלים. למחרת התנצל על התקרית בפני מפקד בסיס הצנזורה.

רכי'אדם

האזרח נ.

האזרח **נ.** גיבור ספרו של קאפקא המשפט, אינו יכול לגלות דבר על בית-המשפט השופט אותו או על המשפט בו הוא נאשם.

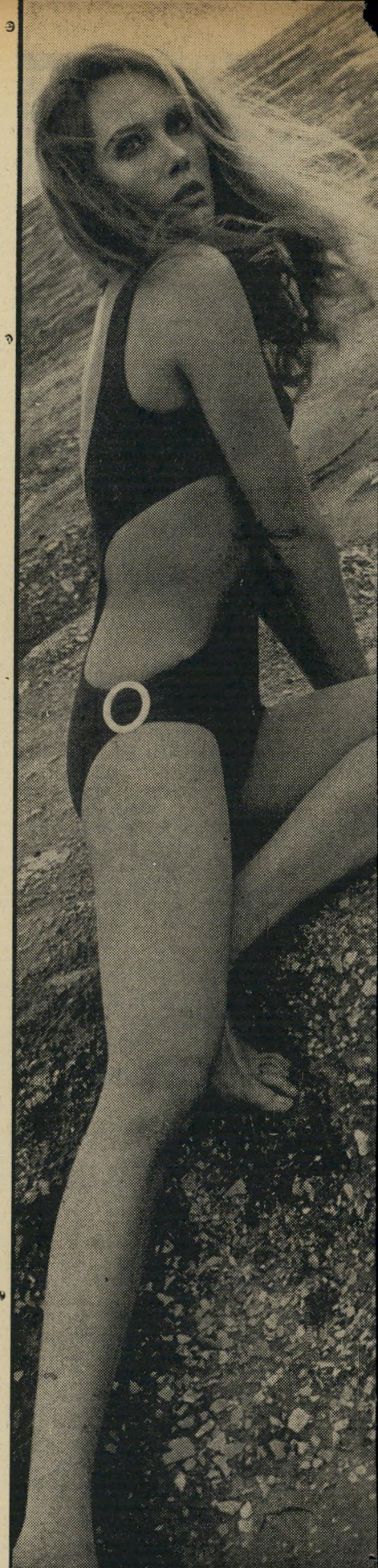
נהג המונית החיפאי אברהם נויהויר (42), היה סבור שבניגוד לגיבורו של קאפקא הוא יודע יותר מדי על בית-המשפט, אליו מביאים אותו כ-20 פעם בשנה, אחרי שהוא מסרב לשלם את כרי' רות'הקוס בודיחות התנועה שרושמים לו שוטרי חיפה.

"ברירת-הקנס הפכה למס'גשרים", הסביר הנהג נויהויר, "כמו שבמי-הביניים היתה כנופיה משתלטת על גשר וגובה מס מה-עוברים דרכו, כך התלבשה המשטרה על נהגי המוניות וגובה מהם מס באמצעות הרפורטים."

ניגוד נוסף בין נויהויר לבין גיבורו של קאפקא היתה העובדה שהנהג החיפאי, בן למשפחה דתית שעלה לארץ לפני 36 שנים, שירת בצבא הבריטי, במשטרת הישובים העבריים ובחטיבת גולני, לא הסי-כים להיכנס לגזירות המשפט.

כשהובא לבית-המשפט החיפאי ביקש מן השופט להעביר את המשפט למקום אחר. "למה?" שאל השופט, ואז הדהים נויהויר את הנוכחים בטענו: "האחירה כאן מסרי-חה. באולם השני מנהל שופט-נוער מיסחר-עבדים, מסר ילדות קטנות לבתי-בושה, זה מפריע לאווירה ומונע ניהול משפט תקין." משפטו של הנהג הועבר לאולם אחר. אבל כשניצב כנאשם בפני שופט השלום הראשי בחיפה ד"ר הסס לוין, הואשם בהשמצת בית-המשפט והעלבת שופט.

"אני חלק מהמדינה!" אבל גם כאן התמרד הנהג. "אוכיח שכל מה ש-אמרתי היה אמת!" טען. אחר-כך החל להעלות שורה של טענות טרומיות: "כתב-האישום מזויף. כתוב בו, המדינה נגד אברהם נויהויר. אני חלק מהמדינה. חלק של המדינה לא יכול להיות נגד חלקה השני." טענות נוספות שהעלה נויהויר נגד קיום המשפט: "אין בבית-המשפט ספריה משפ-טית ציבורית, כדי שנאשם יוכל ללמוד בה את זכויותיו. אין בבית-המשפט מעלית לאולם המשפטים וזה מתיש את הכוחות. אם המשפט הוא פומבי, מדוע הוא מתנהל בקומה הרביעית? כיצד יעלו הנה חולי-לב?" "במסדרון אין מקומות ישיבה", הוסיף (המשך בעמוד 26)

גדול, הכולל הרבה אדמות והרבה פרדסים. כשהזו לארץ הסתבר כי שייקה למד משהו פאריס. זה היה איך לעשות כסף. יחד עם הכתב הפאריסאי של מעריב, אורי דן, הקימו הזוגיים סוכנות לעיתונות ו-מילות, הפכו בארץ לנציגי כמה מהוצאות הספרים הגדולות באירופה. הם צירפו את שמותיהם יחד וקראו לסוכנות בשם בן-דן. בשבוע שעבר כבר אפשר היה לראות את שם הסוכנות מתנוסס בגדולי השבועונים באירופה, כמו הסטרן הגרמני והמאטש הצרפתי. הם סיפקו לעיתונים אלה תמונות של מרכזי רחמים, איש הביטחון הישראלי שנעצר אחרי תקרית מטוס אל-על בציריך, והרוויחו סכומים המסתכמים בהרבה דולא-רים.

הן מזה שמש שייקה כיום גם ככתב הישראלי של תחנת הרדיו הצרפתית אירופה מספר 1 בישראל. ככה שהוא יכול לחיות לא רע גם בלי עזרתו של אף אחד.